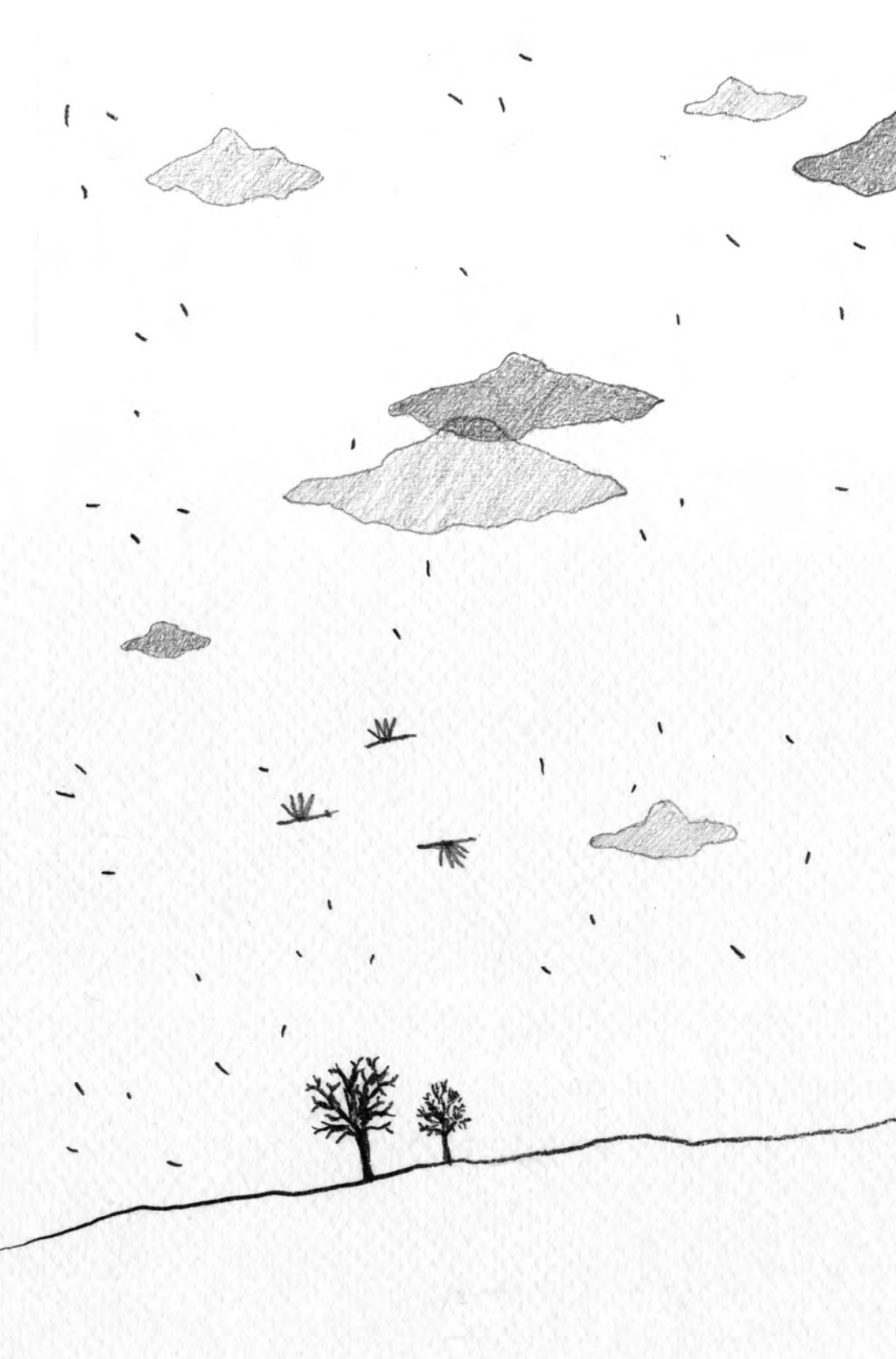
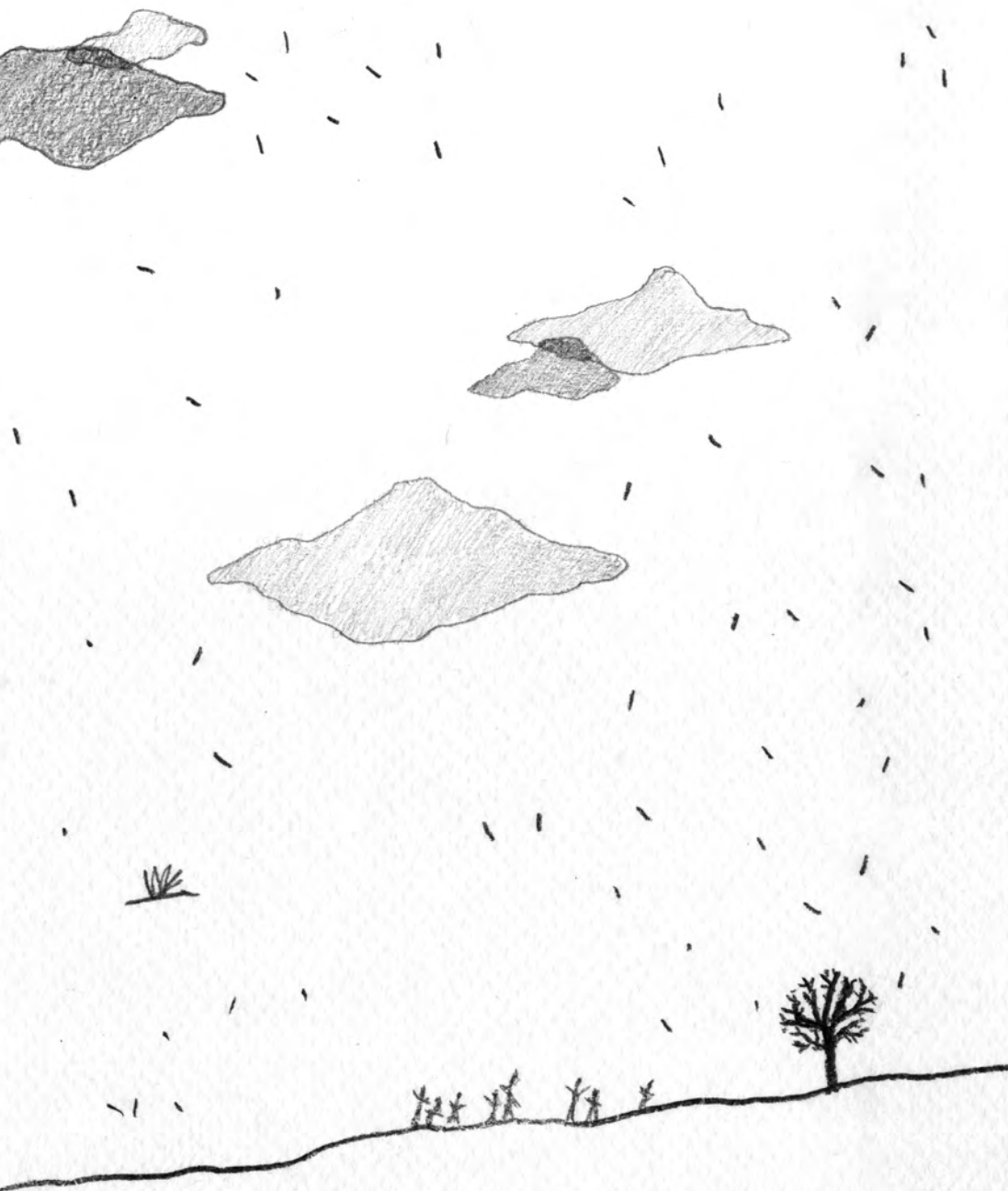

NUO KO VISKAS PRASIDĖJO

Buvau gal trejų
tološkai nuėjęs už daržinės, už daržų.
Prieš akis atsivėrė
padūmavęs, mėlynas Alanto slėnis –
buvo saulėtas vasaros pavakarys.
Neįtikėtina vaiskuma – apsvaigau,
pasiklydau smilgų lauke.

Tai tada pirmąsyk supratau,
Kad aš čia esu,
Kad aš esu aš,
Ir tada pirmąsyk nuliūdau.

LAIMINGA DIENA

Didžiausias stebuklas yra,

kad mes dar čia esame.

O,

kiek gyvenime buvo kartų,

kad mūsų nebūtų,

ir per kartų kartas

iki mūsų.

Jei mes dar čia esam,

vadinas,

mūsų tėvai ir tėvų tėvai

buvo geri.

Šiurkšti ta gyvenimo drobulė,
iš dilgėlių austa,
kandys baigia kapot
detales ir metaforas –
prakiurę šviesūs peizažų skvernai –

ir pasiutusiai dilgina nuojauta –

kad tik trakšt
pieštuko grafitas,
ir eilėraštis
apie gyvenimo drobulę
baigsis.

SUGRĮŽAU

Aš ir vėl
su savo vaikystės dviračiu –
su tuo,
atsispindinčiu tvenkinio vandeny
kitame krante,
kur meškeroja
atsispindintis vaikas,
pakrantėj numetęs dviratį,
rugpjūčio saulei
leidžiantis už debesų.

RIEDULIAI

I

Darda vežimai per grindinį –
viskas prasideda nuo akmenų –
keliai, šventyklos ir kapinės,
pradžios ir pabaigos.

Kraustomės –
nuo amžių pradžios
mūsų gentis kelionėj –
darda vežimai per akmenis

paukščiai ir vėjas
danguj virš mūsų.

O protėvių galvos,
iš žemės iškišusios kietus pakaušius –
po svieto tekinais kaukši.

II

Nieko negalim pakeisti,
nes pavasariais
po žiemų
įšalas išstumia
suakmenėjusias
protėvių galvas.

Praplyšo ir rauda dangus.

Vajetau,

kaip jam manęs gaila.